

bo nam težko odločiti se za buče, ako nam je na izbiri buča ali živinska pesa.

Če še naj rečemo kaj za buče, bilo bi še to, da je buča, posebno ena sorta, kaj prijetna hrana za človeka in olje, ki se preša iz bučnic tudi ni kar bodi. Le-to olje je sladko in okusno, na salati, fižoli in sploh na sočivji nam služi kaj dobro. Za svetljava bode pa v naših časih menda le tako olje redko in pride še tudi predrago, če ne vštujemo tega, da si ga pridelamo sami in nam ni treba šteti denarja za nj. Svetla luč se ve, da ni s tacim oljem, vsaj ne enako petrolju.

Uši na rožah.

Ako ima gospodinja rože rada (in katera bi jih ne imela?), tedaj jo prijemlje večkrat jeza, ko vidi na njih grde, zelene uši. Naj jih odpravi z rož, za to ji pomaga domači — pelin. Ako ga vzame par dobrih pesti ter vlije na-nj en liter ali ka-li vrele vode, naj pusti to stati, da se razhladi, blizu do tega, kakor je zrak po navadi v senci. Za tem pa dene ušive vrhe v vodo ter jih drži nekaj časa v njej. Tako bode k malu konec njene nevolje. Isto zdravilo za uši utegne tudi streči pri mladem, ravno vcepljenem drevju.

Sejmovi. Dne 17. avgusta v Brezji pri Mariboru, v Jarenini, v Kapelah in v Poličanah (za svinje.) Dne 19. avgusta pri M. D. v puščavi. Dne 21. v Žitalah, v Kalobji. Dne 24. avgusta v Arnoži, v Slov. Bistrici, v Rogatci, v Središči in v Velenji.

Dopisi.

Od sv. Lovrenca v Prišlinu. (Pojasnilo.) Tiček se po petju izpozna! Nobeden tič ne poje lepše, kakor pač ravno zna! Tako tudi naši „polovični nemčurji“ krapljejo, kakor znajo. Ni jim zameriti, saj smo se jih vže prej radi ogibali, ko smo morali ž njimi v dotiko priti, tem lažje bomo jih pustili v miru sedaj. Kakor razjarjeni levi, samo, da ne tako plemenito, zagnali so se z vso jezo svojo na naš novovoljeni slovenski občinski odbor. Mi smo pustili na stran vso jezo in nevoljo in zamolčali smo v svojem odgovoru marsikatero pikro, ki bi sicer zadela nasprotnike. Ali glej! Akoravno so videli, da nas ne spravijo s svojimi „šalami“ iz tira hladno-krvne resnobe, vendar še niti potem niso mirovali. Poslužili so se zopet „prevelike gostoljubnosti“ „Slov. G.“ ter so udrihnili po nas brez vsakega ozira na spodobnost. Računili so, da bodo tudi nas pripravili iz ravnotežja v isto razposajenost in da se bomo poskusili z njimi v prepiru. Ali varajo se. Samo plitvi lončki brzo prekipijo. Tega veselja jim mi ne napravimo. Da pa ne bodo mislili, da

so nas s kako svojo „šalo“ res zadeli, primorani smo vsaj na najhuje zabavljice nekoliko besed odgovoriti. „Slov. Gosp.“ pa prosimo, da nam prepusti vsaj toliko prostora, kolikor ga je prepustil na razpolaganje nemčurškemu (?) dopisniku. Zopet čemo pisati prav brez strasti. Bila je trda vnanja tema pri nas res, ali razsvetilo se je po vsej občini; ali največja luč ni mogla razsvetiti notranje teme nekaterih ozkih prostorov. Tako vidimo, da je še ostalo mnogo „presvetle neumnosti“ v glavah tistih, koji jo nam pripisujejo. Kakor vidimo, bode nasprotnike v oči luč „obilne množice kresnic“, ker so njihova očesa preveč teme vajena. Res je, da bi mi radi pregnali, ako ne vseh, vsaj večino občinskih doklad, ali samo tistih, katere se morajo plačevati po nepotrebnem. Treba nam je biti varčnim in le toliko doklad tirjati, kolikor jih je neobhodno potreba za poravnanje občinskih zadev. Ker smo v naši občini sami Slovenci in je le kaka četrtnina mož, ki nekoliko nemškega razumejo, je pač čisto jasno, da nismo mogli dalje prenašati neumnega nemškega uradovanja v občinskem zastopu. Izpodmaknili smo jim občinske stole, ker niso bili za-nje. Kdo izmed Št. Lovrenčanov je bil ponosen na prejšnji obč. odbor, res ne vemo. Kdo bi bil ponosen na take obč. očete? (Dalje prih.)

Od sv. Mihela blizo Sladke gore. (Cerkveno petje, ples, huda ura.) Šmarjetno nedeljo smo na Sladki gori dne 21. julija obhajali. Res je veliko veselje za vsakega pobožnega kristjana v to krasno romarsko cerkev stopiti. Pa še večje veselje je našo dušo in srce proti nebesom povzdigovalo, ko smo to nedeljo slišali lepo, pobožno in sveto cerkveno petje. Vse ljudstvo je prepevalo in celo odpevalo je pri peti sveti meši. Kaj tacega še nismo slišali. Tako petje je pač nebeško opravilo, pri katerem je sam Bog s svojimi angelji pričujoč. — Po svetem opravilu smo se nekateri naše okolice v gostilnico tičenskega Florjaneka podali. Kako je pa na Tičenci bilo? Hudič si je tu svojo kapelo postavil in je dobro seme iz src še nepokvarjenih ljudi trgal. Slišali smo klafanje, vriskanje in preklinjanje. Zvunaj so godci muzicirali, v hiši pa so se pobalini s svojimi našopirjenimi potepenkami sukali. Ali je to brez licencijske dovoljeno? Naposled so se še godci spraskali, stepli in tako je bil dan 21. julija končan. In ako duhovniki kot dušni pastirji svoje ovčice pred nevarnim, hudim in zapeljivim svetom svarijo, že se brezverni, zgrabljivi volkovi v Celjski „vahterci“ in „Marb. Ztg.“ oglasijo in iskro z oboroženim očalom gledajo. Za božjo voljo, kam bomo prišli, ako bomo dušne pastirje tako zaničevali! Nam se čudno zdi, da nas Bog še bolj s svojo šibo ne tepe. Čudno se nam tudi vidi, da je ta dan vsako leto na Tičenci muzika in vsled tega skoro vsakokrat

boj, samo da se Bog in blagi naši dušni pastirji žaliyo. In ako tukaj tudi brez boja odleti, pa Florjanek svojo Juliko lepo poboža, ter reva v časi po celi teden sive očali nosi in pri sosedu išče prenočišča. — Tri dni po tem shodu je pa Bog naše kraje, posebno našo okolico prav hudo s svojo šibo vdaril. O poldne se nebo stemni, črni oblaki se prikažejo grom treska, strele švigajo, dež se vlije in voda vre od vseh strani tako, da je v pol uri skoro vsa zemlja iz naših prelepih vinskih gor in doline splavala. Bog varuj več kaj tacega! Škoda je za letos in prihodnost precej velika. To nesrečo bi bil naš pisar g. Alojz Rokavec pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Celji naznanil, ko bi stvari že popreje ne bil iz Lemberga nekdo poročal. To nam ni nikakor všeč, da drugi pišači v naše občinske zadeve svoje nose vtikajo. Mi se na naše domače pisarje bolje zanesemo, kakor na tuje.

Iz Ormoža. (Uradna učiteljska konferenca) V dan 8. t. m. bila je tukaj letošnja uradna učiteljska konferenca našega okraja, katero je vodil gosp. okrajni šolski nadzornik in ravnatelj Ivan Ranner. Predsednik začne zborovanje s prijaznim pozdravom na nazoče, se z blagimi besedami spominja Njega Visokosti cesarjeviča Rudolfa, ter sproži na našega presvitlega vladarja cesarja Franca Jožefa I. trikratni „živio“, v katere besede so vsi navzoči navdušeno posegli. Po prečitaniu ukazov dež. šolsk. sveta, poroča predsednik svoje opazke, ki si jih je med šolskim letom pri nadzorovanju nabral. Za tem je prednašal g. nadučitelj Unger (Središče) o vprašanju: „Kako bode šolski pouk to, kar bi naj bil: vzgojevalni pouk?“ G. nadučitelj Vaude (Ormož) o vprašanju: „Izbor in razdelitev pesni za eno- do štirirazrednih ljudskih šol.“ Tretja naloga se je na predlog g. učitelja Vabiča (Runeč) preložila. Vse k tem nalogam postavljene teze referentov so se z dostavki g. nadučitelja Porekarja (Hum) in g. učitelja Marina (Sv. Tomaž) vsprejele, in se je g. poročevalcem izrekla zahvala. Po poročilu g. nadučitelja Košarja (Velika nedelja) o šolskih vrtilih; g. učitelja Jurša (Ormož) o učiteljski knjižnici in sledečih volitvah, ki večini narodnim učiteljem naj ne bodo v ponos, s klene se konferenca, ter ogleda po g. Juršu in gpd. Pirnat krasno in primerno urejen šolski vrt ormoške šole. X.

Iz Ljubnice pri Vitanji. (Nov župan.) Kakor se je Celjski list nedavno zaletaval v mene, tako je začel z blatom ometavati novo izvoljenega našega občinskega prestojnika Martin Jelenko. Toda kakor so Vitanjski privrženci Celjske „D. W.“ zastoj se trudili, mene ob poštenje spraviti s svojimi grdimi lažmi ob času novih občinskih volitev; enako jim bo tudi spodletelo, če skušajo zdaj obirati mojega pri-

jatelja, novega župana. Se vé, da toti Vitanjski brezmadežni svetniki so že znašli nekov madež na Martinu Jelenko in se tolažijo v Celjskem listu s tem, da ga cesarska oblastnija ne bode za župana potrdila. No, če hočete znati, Vam, dragi moji Vitanjski prijatelji, naznanjam, da je občinski urad v Ljubnici prejel že dne 22. julija 1889. naročilo, naj pridejo novo izvoljeni občinski odborniki s svojim novim predstojnikom dne 17. avgusta 1889 k uradnemu dnevu v Konjice, da tamkaj obljubo storijo. Če bi se bil našel postavni zadržek, da Martin Jelenko ne sme županovati, bili bi ga brez dvoma toti Vitanjski svetniki ob pravem času naznanili cesarki oblastniji. Pa naši niso nobenega zadržka, da bi se županova volitev zamogla ovreči, kakor jim je bilo tudi takrat grozdje prekisló, ko so v dan volitve občinskih odbornikov na vse grlo po svojem slavnem vodji, g. Pučniku, naznanili, da bojo zoper občinsko volitev protestirali; pa jih je ob pravem času vendar pamet srečala, da so svoj protest sami vrgli v jamo; drugače bi jim ga bila že višja oblastnija globoko v zemljo zakopala. To sem Vam imel povedati danes; če še kaj več hočete, pridem zopet prihodnjič. Janez Verčnik.

Od sv. Ilja v slov. gor. (Ogenj.) V četrtek, dne 25. julija pogorel je tukajšnjemu občespoštovanemu posestniku in krčmarju Fr. Celcerju hlev, vsa spravljena krma, 16 glav govede, dve ovci in dvoje svinj. Pet konjev so rešili, druga ni bilo več mogoče rešiti. Sreča, da je bila mirna noč, drugače bi bile vse hiše v bližini in tudi cerkev, ki je komaj kakih 50 korakov od pogorišča oddaljena, pogorela. Nesrečnež bil je zavarovan na poslopje, krmo in živino. Obvaruj nas Bog in sv. Florijan časnega in večnega ognja!

Od sv. Lovrenca na Stranica. (Stoletnica.) Zavoljo stoletnice obstanka naše župnije in da je sedanji župnik že 20 let tukaj pastiroval in da je že 40 let duhovnik, obhajali smo tukaj od dne 20.—25. julija svečanost v podobi ponavljanja sv. misijona. Sv. misijon je bil l. 1875 in l. 1878 duhovne vaje, toraj sedaj ponavljanje misijona. Izvrstno so častivredni gospodje misijonarji Ivan Macur, Anton Kovalik in Anton Gršak to nalogo rešili in ljudstvo se je od vseh strani zbralo, jih zvesto poslušalo, se spovedalo in jih je čez 1000 k mizi božji prišlo. Tudi preč. gospodje sosedji iz Frankolovega, iz Črešnjic in Zreč so na pomoč prihiteli. Lepa hvala jim! Bog plati vsem! Tako vsi Straničani rečejo.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Da se zanima svet te dni najbolj za potovanje Nj. veličanstva, svitlega cesarja v glavno mesto Nemčije, to je jasno